

Радмила Гинић

ИМЕНОВАЊЕ ПРОСТОРА НЕРОЂЕНИМ

Кад се једном вратим са свих путовања.
Испод уснуних капака дозвољеш ме.
Затворићу књигу. Успаванка ће бити дојка с млеком.
Зачећу те с цветом. С бубом златокрилом.
Не опомињи ме. Прерано је за крст на челу да носим.
Ево већ бубри крв. У расцепу час позни.
Дани ме смерни уздижу ка ускрснућу.
Препознајем простор по мирису и звуку,
када у час сванућа у спокој се слијем.
Само кад се једном вратим са свих путовања.
Сажмем све речи и именујем његово лице.
Када једном склизне из рама и случи се у моје крило.
Додиром ће у латице и прах посути пред нама.
Само ће нам се звук фруле засећи у нежно грло.
Опоменућемо се на време које је сазрело са нама.
Све ће тада ко латица у трен један да се збије,
у мирисе нама знане стопиће се до незнања.
Кад се једном вратим са свих путовања.
Моћи ћу ти рећи оно што се самном збило,
и све оно што нам следи док на длану буде воде.